

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

Bruksela, 22 stycznia 2021 r.
(OR. en)

2020/0154 (COD)

PE-CONS 63/20

EF 318
ECOFIN 1140
CODEC 1324

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2016/1011 w odniesieniu do
wyłączenia dotyczącego niektórych walutowych wskaźników
referencyjnych spot państw trzecich i wyznaczenia zamienników niektórych
wskaźników referencyjnych, których opracowywania się zaprzestaje oraz
w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 648/2012

ROZPORZĄDZENIE (UE) 2020/...
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

**w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2016/1011
w odniesieniu do wyłączenia dotyczącego niektórych
walutowych wskaźników referencyjnych spot państw trzecich i wyznaczenia zamienników
niektórych wskaźników referencyjnych, których opracowywania się zaprzestaje
oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 648/2012**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu 54Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą³,

¹ Dz.U. C 366 z 30.10.2020, s. 4.

² Dz.U. C 10 z 11.1.2021, s. 35.

³ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2021 r. dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Aby zabezpieczyć się przed niekorzystnymi zmianami kursów walut, które nie są łatwo wymienialne na walutę bazową lub walut podlegających kontroli dewizowej, przedsiębiorstwa w Unii zawierają kontrakty na walutowe instrumenty pochodne bez możliwości dostawy, takie jak transakcje terminowe typu forward i swapy. Brak dostępności walutowych wskaźników referencyjnych spot w celu obliczenia płatności należnych na podstawie walutowych instrumentów pochodnych miałby negatywny wpływ na przedsiębiorstwa w Unii, które prowadzą eksport na rynki wschodzące lub posiadają aktywa lub pasywa na tych rynkach, w związku z czym naraziłby je na ekspozycję na wahania walut rynków wschodzących. Po upływie, z dniem 31 grudnia 2021 r., okresu ustanowionego w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011¹ (zwanego dalej „okresem przejściowym”) nie będzie można już korzystać z walutowych wskaźników referencyjnych spot opracowywanych przez innego niż bank centralny administratora mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie trzecim.
- (2) Aby umożliwić przedsiębiorstwom w Unii kontynuowanie ich działalności, a jednocześnie złagodzić ryzyko walutowe, należy wyłączyć z zakresu stosowania rozporządzenia (UE) 2016/1011 niektóre walutowe wskaźniki referencyjne spot stosowane w instrumentach finansowych do obliczania wynikających z umów płatności oraz wyznaczone przez Komisję zgodnie z określonymi kryteriami.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz.U. L 171 z 29.6.2016, s. 1).

- (3) Biorąc pod uwagę potrzebę przeprowadzenia dogłębnego przeglądu zakresu stosowania rozporządzenia (UE) 2016/1011 i jego przepisów dotyczących wskaźników referencyjnych opracowanych przez administratorów mających siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwach trzecich („wskaźniki referencyjne państw trzecich”), należy przedłużyć aktualnie obowiązujący okres przejściowy w odniesieniu do wskaźników referencyjnych państw trzecich. Komisja powinna być uprawniona do dalszego przedłużenia okresu przejściowego w drodze aktu delegowanego maksymalnie o dwa lata, jeżeli ocena będąca podstawą przeglądu wykaże, że przewidywane zakończenie okresu przejściowego utrudniłoby dalsze stosowanie wskaźników referencyjnych państw trzecich w Unii lub zagroziłoby stabilności finansowej.
- (4) Przedłużenie okresu przejściowego w odniesieniu do wskaźników referencyjnych państw trzecich mogłoby zachęcić unijnych administratorów wskaźników referencyjnych do przenoszenia swej działalności do państwa trzeciego, aby uniknąć podlegania wymogom rozporządzenia (UE) 2016/1011. Aby zapobiec takiemu obchodzeniu przepisów, administratorzy, którzy przeniosą się z Unii do państwa trzeciego w okresie przejściowym, nie powinni mieć dostępu do rynku unijnego, jeśli nie będą spełniać wymogów rozporządzenia (UE) 2016/1011.

- (5) Począwszy od 31 grudnia 2020 r., z chwilą upływu okresu przejściowego przewidzianego w Umowie o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej¹, wskaźnik referencyjny stóp procentowych LIBOR (londyńska międzybankowa stopa procentowa) przestanie kwalifikować się, jako kluczowy wskaźnik referencyjny w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2016/1011. Ponadto brytyjski Urząd Nadzoru Finansowego (*Financial Conduct Authority, FCA*) ogłosił w 2017 r., że nie będzie przekonywać ani zmuszać banków uczestniczących w panelu do przekazywania danych do opracowywania LIBOR po roku 2021. Kolejne komunikaty FCA oraz administratora LIBOR dały do zrozumienia, że w odniesieniu do większości okresów zapadalności i walut, dla których oblicza się LIBOR, będzie on prawdopodobnie zlikwidowany do końca 2021 r. a w przypadku pozostałych okresów zapadalności i walut nastąpi to w 2023 r. Zaprzestanie opracowywania lub likwidacja LIBOR może wywołać negatywne skutki, które spowodują poważne zakłócenie funkcjonowania rynków finansowych w Unii. Istnieje duża liczba umów mających wpływ na przedsiębiorców unijnych i dotyczących instrumentów dłużnych, pożyczek, lokat terminowych, papierów wartościowych i instrumentów pochodnych zawierających odniesienie do LIBOR, których okres zapadalności przypada po dniu 31 grudnia 2021 r. i które nie zawierają wystarczająco rzetelnych umownych klauzul awaryjnych na wypadek zaprzestania opracowywania lub likwidacji LIBOR obliczanego dla odnośnej waluty lub niektórych okresów zapadalności. Niektórych z tych umów i niektórych instrumentów finansowych określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE² nie można renegocjować w celu włączenia do nich umownej klauzuli awaryjnej przed dniem 31 grudnia 2021 r.

¹ Dz.U. L 29 z 31.1.2020, s. 7.

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

- (6) Aby umożliwić dalsze uporządkowane funkcjonowanie obowiązujących umów, które zawierają odniesienie do powszechnie stosowanego wskaźnika referencyjnego, którego zaprzestanie opracowywania może wywołać negatywne skutki w postaci poważnego zakłócenia funkcjonowania rynków finansowych w Unii, i których to umów lub instrumentów finansowych określonych w dyrektywie 2014/65/UE nie można renegocjować w celu uwzględnienia umownej klauzuli awaryjnej przed zaprzestaniem opracowywania tego wskaźnika referencyjnego, należy określić ramy dla zaprzestania opracowywania lub uporządkowanej likwidacji takich wskaźników referencyjnych. We wspomnianych ramach należy uwzględnić mechanizm mający na celu przejście takich umów lub instrumentów finansowych określonych w dyrektywie 2014/65/UE na wyznaczony zamiennik wskaźnika referencyjnego. Zamiennik wskaźnika referencyjnego powinien zapewniać uniknięcie niewykonania zobowiązań umownych, co mogłoby poważnie zakłócić funkcjonowanie rynków finansowych w Unii.

- (7) Brak ram dla zaprzestania opracowywania lub uporządkowanej likwidacji wskaźnika referencyjnego na poziomie Unii prawdopodobnie skutkowałby rozbieżnymi rozwiązaniami regulacyjnymi w państwach członkowskich, co prowadziłoby do narażenia zainteresowanych stron w Unii na ryzyko wynikające z braku pewności prawa oraz niemożności wywiązania się ze zobowiązań umownych. Skala ekspozycji na takie wskaźniki referencyjne istniejących umów i instrumentów finansowych określonych w dyrektywie 2014/65/UE, zwiększone ryzyko niewykonania zobowiązań umownych, a także ryzyko wystąpienia sporów sądowych mogłyby poważnie zakłócać funkcjonowanie rynków finansowych. W związku z tymi nadzwyczajnymi okolicznościami oraz potrzebą rozwiązania problemu ryzyka systemowego, należy przyjąć jednolite podejście do kwestii zaprzestania opracowywania lub likwidacji niektórych wskaźników referencyjnych o znaczeniu systemowym dla Unii. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na kompetencje państw członkowskich w odniesieniu do wskaźników referencyjnych wykraczających poza zakres uprawnień powierzonych Komisji.
- (8) Rozporządzenie (UE) 2016/1011 wymaga, aby podmioty nadzorowane inne niż administratorzy wskaźników referencyjnych miały plany awaryjne, na wypadek gdyby wskaźnik referencyjny uległ istotnej zmianie lub przestał być opracowywany. W miarę możliwości plany awaryjne powinny przewidywać co najmniej jeden zamiennik wskaźnika referencyjnego. Jak wynika z doświadczeń związanych z LIBOR, ważne jest, aby przygotowano plany awaryjne na wypadek istotnej zmiany lub zaprzestania opracowywania wskaźnika referencyjnego. Właściwe organy powinny monitorować, czy obowiązek ten jest wykonywany, a także powinny mieć możliwość przeprowadzania wyrywkowych kontroli jego wykonywania. W związku z tym podmioty nadzorowane powinny zapewnić gotowość swoich planów awaryjnych oraz ich aktualizacji, tak aby mogły zostać bezzwłocznie przekazane właściwym organom na ich żądanie.

- (9) Umowy inne niż umowy finansowe w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2016/1011 lub instrumenty finansowe, które nie są objęte zakresem definicji instrumentu finansowego zawartej w tym rozporządzeniu, lecz również zawierają odniesienie do wskaźników referencyjnych, których opracowywania się zaprzestaje lub które są likwidowane, również mogą poważnie zakłócać funkcjonowanie rynków finansowych w Unii. Wiele podmiotów stosuje takie wskaźniki referencyjne, lecz nie kwalifikują się one jako podmioty nadzorowane. W rezultacie, strony takich umów oraz posiadacze tych instrumentów finansowych nie odnieśliby korzyści z zastąpienia wskaźnika referencyjnego. Aby w jak największym stopniu ograniczyć potencjalny wpływ na integralność rynku i stabilność finansową oraz aby zapewnić ochronę przed brakiem pewności prawa, mandat Komisji do wyznaczenia zamiennika wskaźnika referencyjnego powinien mieć zastosowanie do każdej umowy i każdego instrumentu finansowego określonego w dyrektywie 2014/65/UE, które podlegają prawu państwa członkowskiego. Ponadto wyznaczony zamiennik wskaźnika referencyjnego powinien mieć zastosowanie do umów podlegających prawu państwa trzeciego, których wszystkie strony są podmiotami mającymi siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii, w przypadku gdy umowa spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia oraz gdy prawo danego państwa trzeciego nie przewiduje uporządkowanej likwidacji wskaźnika referencyjnego. Takie rozszerzenie zakresu stosowania nie powinno naruszać tych przepisów rozporządzenia (UE) 2016/1011, które nie są zmieniane w drodze niniejszego rozporządzenia.

- (10) Ustawowy zamiennik wskaźnika referencyjnego powinien być ograniczony do umów i instrumentów finansowych określonych w dyrektywie 2014/65/UE, które nie były przedmiotem renegotjacji przed datą zaprzestania opracowywania danego wskaźnika referencyjnego. W przypadku umów ramowych wyznaczony zamiennik wskaźnika referencyjnego będzie miał zastosowanie wyłącznie do transakcji zawartych przed odpowiednią datą zastąpienia, nawet jeżeli późniejsze transakcje mogą z technicznego punktu widzenia stanowić element tej samej umowy. Wyznaczenie zamiennika wskaźnika referencyjnego nie powinno mieć wpływu na umowy ani instrumenty finansowe określone w dyrektywie 2014/65/UE, które zawierają już właściwą umowną klauzulę awaryjną dotyczącą trwałego zaprzestania opracowywania wskaźnika referencyjnego.
- (11) Przyjęcie przez Komisję aktu wykonawczego wyznaczającego zamiennik wskaźnika referencyjnego nie powinno uniemożliwiać stronom umowy uzgodnienia stosowania innego zamiennika danego wskaźnika referencyjnego.

- (12) Wskaźniki referencyjne i ich umowne wskaźniki alternatywne mogą z czasem znacznie i niespodziewanie różnić się od siebie i w rezultacie mogą nie odzwierciedlać już tych samych podstawowych realiów gospodarczych ani prowadzić do osiągnięcia akceptowalnych z handlowego punktu widzenia wyników. Takie przypadki mogłyby obejmować znaczne zwiększenie z biegiem czasu różnic między wskaźnikiem referencyjnym a przyjętym w umowie wskaźnikiem alternatywnym lub sytuacje, w których przyjęta w umowie klauzula awaryjna zmienia podstawę wskaźnika referencyjnego ze stopy zmiennej na stopę stałą. Ponieważ kwestia ta może pojawić się w wielu państwach członkowskich, a w konsekwencji mieć często wpływ na strony umowy z różnych państw członkowskich, należy zająć się nią w sposób zharmonizowany, tak aby uniknąć braku pewności prawa, zbędnych postępowań sądowych, a tym samym ewentualnych poważnych negatywnych skutków dla rynku wewnętrznego lub wpływu na stabilność finansową w poszczególnych państwach członkowskich lub w Unii. W związku z tym zamiennik wskaźnika referencyjnego ustanowiony aktem wykonawczym powinien, pod pewnymi warunkami wstępnymi, stanowić zastąpienie w przypadku gdy właściwe organy krajowe, na przykład organy nadzoru makroostrożnościowego, rady ds. ryzyka systemowego lub banki centralne, ustaliły, że pierwotnie przyjęta klauzula awaryjna nie odzwierciedla już rzeczywistości gospodarczej, którą wskaźnik referencyjny, którego opracowywania się zaprzestaje, miał mierzyć, lub że klauzula taka mogłaby stanowić zagrożenie dla stabilności finansowej. Właściwe organy krajowe powinny przeprowadzić ocenę, gdy zostaną poinformowane o potencjalnej niezdatności powszechnie stosowanej klauzuli awaryjnej przez co najmniej jedną potencjalnie zainteresowaną stronę. Takiej oceny nie należy jednak przeprowadzać na podstawie poszczególnych umów. Właściwe organy krajowe, których to dotyczy, powinny być zobowiązane do poinformowania Komisji i Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) o tej ocenie.

- (13) Strony umów są odpowiedzialne za analizę postanowień umownych w celu określenia sytuacji, które mają podlegać umownej klauzuli awaryjnej. Jeżeli z wykładni umowy lub instrumentu finansowego określonego w dyrektywie 2014/65/UE wynika, że strony nie zamierzały uwzględnić trwałego zaprzestania opracowywania wybranego wskaźnika referencyjnego, ustawowy zamiennik wskaźnika referencyjnego wyznaczony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem powinien zapewniać ochronę w sytuacji trwałego zaprzestania opracowywania tego wskaźnika referencyjnego.
- (14) Biorąc pod uwagę, że zastąpienie wskaźnika referencyjnego może wymagać zmian do lub instrumentów finansowych określonych w dyrektywie 2014/65/UE umów zawierających odniesienie do takich wskaźników referencyjnych, jeżeli zmiany te są niezbędne do praktycznego użycia lub stosowania takiego zamiennika wskaźnika referencyjnego, Komisja powinna być uprawniona do określenia w akcie wykonawczym odpowiednich istotnych zmian dostosowawczych.
- (15) W przypadku wskaźników referencyjnych wyznaczonych przez Komisję, jako kluczowe w jednym państwie członkowskim zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/1011 oraz w przypadku, gdy zaprzestanie opracowywania lub likwidacja takiego wskaźnika referencyjnego może spowodować znaczące zakłócenia w funkcjonowaniu rynków finansowych w tym państwie członkowskim, odpowiedni właściwy organ powinien podjąć niezbędne działania w celu uniknięcia takich zakłóceń zgodnie ze swoim prawem krajowym.

- (16) W przypadku gdy państwo członkowskie przystępuje do strefy euro i gdy późniejszy brak danych wejściowych na potrzeby obliczania krajowego wskaźnika referencyjnego wymaga zastąpienia tego wskaźnika referencyjnego, dane państwo członkowskie powinno mieć możliwość zapewnienia przechodzenia z tego krajowego wskaźnika referencyjnego na jego zamiennik. W takim przypadku dane państwo członkowskie powinno uwzględnić sytuację konsumentów będących stronami umów i zapewnić, aby takie przechodzenie z krajowego wskaźnika referencyjnego nie miało na nich negatywnego wpływu w stopniu większym, niż jest to konieczne.
- (17) W celu wyznaczania określonych walutowych wskaźników referencyjnych spot państw trzecich, które powinny zostać wyłączone z zakresu zastosowania rozporządzenia (UE) 2016/1011, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do wyłączenia walutowych wskaźników referencyjnych spot walut niewymienialnych, jeżeli takie walutowe wskaźniki referencyjne spot stosuje się do obliczania płatności wynikających z umów na walutowe instrumenty pochodne bez obowiązku dostawy. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa¹. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup ekspertów Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

¹ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (18) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do wyznaczania zamiennika wskaźnika referencyjnego, który zastąpi wszystkie odniesienia do danego wskaźnika referencyjnego w umowach lub instrumentach finansowych określonych w dyrektywie 2014/65/UE, których nie renegocjonowano przed dniem rozpoczęcia stosowania aktu wykonawczego. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹. Z uwagi na pewność prawa, Komisja powinna korzystać z tych uprawnień wykonawczych wyłącznie w przypadku ściśle określonych zdarzeń uruchamiających, które wyraźnie wskazują na to, że administrowanie wskaźnikiem referencyjnym, który ma zostać zastąpiony, i jego publikacja ustaną w sposób trwały.
- (19) Komisja powinna korzystać ze swoich uprawnień wykonawczych wyłącznie wtedy, gdy uzna, że zaprzestanie opracowywania lub likwidacja wskaźnika referencyjnego może wywołać negatywne skutki, które poważnie zakłóca funkcjonowanie rynków finansowych lub gospodarki realnej w Unii. Ponadto Komisja powinna korzystać ze swoich uprawnień wykonawczych wyłącznie wtedy, gdy stanie się jasne, że nie można przywrócić reprezentatywności danego wskaźnika referencyjnego lub że wskaźnik referencyjny zostanie trwale zlikwidowany.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (20) Przed skorzystaniem z uprawnień wykonawczych do wyznaczania zamiennika wskaźnika referencyjnego, Komisja powinna przeprowadzić konsultacje publiczne i uwzględnić zalecenia odpowiednich zainteresowanych stron, w szczególności grup roboczych sektora prywatnego, które działają pod nadzorem organów publicznych lub banku centralnego. Zalecenia te powinny opierać się na szeroko zakrojonych konsultacjach publicznych i wiedzy fachowej w zakresie najwłaściwszych stóp zastępczych dla wskaźnika referencyjnego stóp procentowych, którego opracowywania się zaprzestaje. Komisja powinna również uwzględnić zalecenia innych odpowiednich zainteresowanych stron, w tym organu właściwego dla administratora wskaźnika referencyjnego i ESMA.

- (21) W momencie przyjmowania rozporządzenia (UE) 2016/1011 oczekiwano, że do końca 2021 r. państwa trzecie wprowadzą podobne systemy regulacyjne dotyczące finansowych wskaźników referencyjnych oraz że stosowanie w Unii przez podmioty nadzorowane wskaźników referencyjnych państw trzecich będzie gwarantowane decyzjami dotyczącymi równoważności przyjętymi przez Komisję lub uznaniem bądź zatwierdzeniem przez właściwe organy. Postępy w tym zakresie są jednak niewielkie. Zakres ram regulacyjnych dotyczących finansowych wskaźników referencyjnych różni się znacząco między Unią a państwami trzecimi. Dlatego też, w interesie sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego i dostępności wskaźników referencyjnych państw trzecich do stosowania w Unii po upływie okresu przejściowego, Komisja powinna, do dnia 15 czerwca 2023 r., przedstawić sprawozdanie z przeglądu dotyczącego zakresu stosowania rozporządzenia (UE) 2016/1011 zmienianego niniejszym rozporządzeniem, ze szczególnym uwzględnieniem jego wpływu na stosowanie wskaźników referencyjnych państw trzecich w Unii. W sprawozdaniu tym Komisja powinna przeanalizować konsekwencje szerokiego zakresu takiego rozporządzenia dla unijnych administratorów i użytkowników wskaźników referencyjnych, również w odniesieniu do dalszego stosowania wskaźników referencyjnych państw trzecich. W szczególności Komisja powinna ocenić, czy zachodzi konieczność dalszej zmiany rozporządzenia (UE) 2016/1011 w celu ograniczenia jego zakresu wyłącznie do administratorów określonych kategorii wskaźników referencyjnych lub do administratorów, których wskaźniki referencyjne są powszechnie stosowane w Unii.

- (22) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012¹ zostało niedawno zmienione, aby zapewnić uczestnikom rynku jasność co do tego, że umowy zawarte lub przedłużone przed rozpoczęciem stosowania wymogów dotyczących rozliczania lub depozytu zabezpieczającego w odniesieniu do instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, zawierające odniesienie do wskaźnika referencyjnego („odziedziczone kontrakty”), nie będą podlegały tym wymogom w przypadku, gdy są zmieniane w zakresie wskaźnika referencyjnego, do którego się odnoszą, a zmiany te mają wyłącznie na celu wdrożenie lub przygotowanie do wdrożenia zamiennika wskaźnika referencyjnego lub wprowadzenie odnośnych klauzul awaryjnych w okresie przechodzenia na nowy wskaźnik referencyjny w ramach reformy wskaźnika referencyjnego. Reformy wskaźników referencyjnych wynikają z prac koordynowanych na szczeblu międzynarodowym oraz z inicjatyw mających na celu zreformowanie wskaźników referencyjnych w celu zapewnienia zgodności z międzynarodowymi zasadami dotyczącymi finansowych wskaźników referencyjnych opublikowanymi przez Międzynarodową Organizację Komisji Papierów Wartościowych. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/1011, nadzorowane podmioty powinny sporządzać na piśmie i przechowywać rzetelne plany określające działania, które podjęłyby, gdyby wskaźnik referencyjny uległ istotnej zmianie lub przestał być opracowywany, i uwzględniać te plany w stosunkach umownych z klientami. W celu ułatwienia uczestnikom rynku przestrzegania tych obowiązków oraz w celu wsparcia działań podejmowanych przez uczestników rynku w celu zwiększenia rzetelności kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawierających odniesienie do wskaźników referencyjnych potencjalnie podlegających reformom, należy dalej zmienić rozporządzenie (UE) nr 648/2012, tak aby doprecyzować, że odziedziczone kontrakty nie będą podlegały wymogom dotyczącym rozliczania lub depozytu zabezpieczającego, o ile zostaną one zmienione wyłącznie w celu zastąpienia wskaźnika referencyjnego, do którego się odnoszą, w kontekście reformy wskaźnika referencyjnego.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

Wyjątek ten ma zatem zastosowanie wyłącznie do zmian umownych niezbędnych do wdrożenia lub przygotowania do wdrożenia zamiennika wskaźnika referencyjnego w związku z reformą wskaźnika referencyjnego lub niezbędnych do wprowadzenia klauzul awaryjnych w odniesieniu do wskaźnika referencyjnego, aby zwiększyć rzetelność odpowiednich kontraktów. Zmiany te powinny służyć zapewnieniu jasności uczestnikom rynku i nie powinny mieć wpływu na zakres obowiązków dotyczących rozliczania i depozytu zabezpieczającego w związku ze zmianami kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w innych celach lub w związku z zastąpieniami lub przedłużeniami, takimi jak zmiany kontrahentów.

- (23) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (UE) 2016/1011 i (UE) nr 648/2012.
- (24) Z uwagi na fakt, iż LIBOR przestanie być kluczowym wskaźnikiem referencyjnym w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2016/1011 od dnia 1 stycznia 2021 r., niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w trybie pilnym następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1
Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2016/1011

W rozporządzeniu (UE) 2016/1011 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„(i) walutowego wskaźnika referencyjnego spot wyznaczonego przez Komisję zgodnie z art. 18a ust. 1.”;
- 2) w art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
 - a) dodaje się punkt w brzmieniu:

„22a) »walutowy wskaźnik referencyjny spot« oznacza wskaźnik referencyjny, który odzwierciedla wyrażoną w jednej walucie cenę innej waluty lub koszyka innych walut dla dostawy w najwcześniejszym możliwym terminie;”;

b) pkt 24 lit. a) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) z systemu obrotu zdefiniowanego w art. 4 ust. 1 pkt 24 dyrektywy 2014/65/UE lub z systemu obrotu w państwie trzecim, w przypadku którego Komisja przyjęła decyzję wykonawczą stwierdzającą, że ramy prawne i nadzorcze tego państwa są równoważne w rozumieniu art. 28 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014* lub art. 25 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE, lub że rynek regulowany jest równoważny zgodnie z art. 2a rozporządzenia (UE) nr 648/2012, ale w każdym przypadku wyłącznie w odniesieniu do danych dotyczących transakcji w zakresie instrumentów finansowych;

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84).”;

3) w tytule III, tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:

„Wskaźniki referencyjne stóp procentowych oraz walutowe wskaźniki referencyjne spot”;

4) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 18a

Walutowe wskaźniki referencyjne spot

- „1. Komisja może wyznaczyć walutowy wskaźnik referencyjny spot administrowany przez administratorów mających siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią, jeżeli spełniono oba następujące kryteria:
- a) walutowy wskaźnik referencyjny spot zawiera odniesienie do kursu kasowego waluty państwa trzeciego, która nie podlega swobodnej wymianie; oraz
 - b) walutowy wskaźnik referencyjny spot stosuje się w sposób częsty, systematyczny i regularny, aby zabezpieczyć się przed niekorzystnymi zmianami kursu walutowego.
2. Do dnia 31 grudnia 2022 r. Komisja przeprowadzi konsultacje publiczne w celu zidentyfikowania walutowych wskaźników referencyjnych spot, które spełniają kryteria określone w ust. 1.
3. Do dnia 15 czerwca 2023 r. Komisja przyjmie akt delegowany zgodnie z art. 49 w celu sporządzenia wykazu walutowych wskaźników referencyjnych spot, które spełniają kryteria określone w ust. 1 niniejszego artykułu. Komisja na bieżąco uaktualnia odpowiednio ten wykaz.”;

- 5) w tytule III dodaje się rozdział w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Ustawowe zastąpienie wskaźnika referencyjnego

Artykuł 23a

Zakres ustawowego zastąpienia wskaźnika referencyjnego

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do:

- a) wszystkich umów lub instrumentów finansowych zdefiniowanych w dyrektywie 2014/65/UE, które zawierają odniesienie do wskaźnika referencyjnego i które podlegają prawu jednego z państw członkowskich; oraz
- b) wszystkich umów, których strony mają siedzibę lub miejsce zamieszkania w Unii, zawierających odniesienie do wskaźnika referencyjnego i podlegających przepisom prawa państwa trzeciego, o ile prawo to nie przewiduje uporządkowanej likwidacji wskaźnika referencyjnego.

Artykuł 23b

Zastąpienie wskaźnika referencyjnego na mocy prawa Unii

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do:

- a) wskaźników referencyjnych wyznaczonych jako kluczowe w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z art. 20 ust. 1 lit. a) lub c);

- b) wskaźników referencyjnych opartych na przekazywaniu danych wejściowych, jeżeli zaprzestanie opracowywania tych wskaźników referencyjnych lub ich likwidacja zakłócałyby poważnie funkcjonowanie rynków finansowych w Unii; oraz
 - c) wskaźników referencyjnych państw trzecich, jeżeli zaprzestanie opracowywania tych wskaźników referencyjnych lub ich likwidacja zakłócałyby poważnie funkcjonowanie rynków finansowych w Unii lub stwarzałyby ryzyko systemowe dla systemu finansowego w Unii.
2. Komisja może wyznaczyć jeden lub większą liczbę zamienników wskaźnika referencyjnego, pod warunkiem wystąpienia któregośkolwiek z następujących zdarzeń:
- a) organ właściwy dla administratora tego wskaźnika referencyjnego wydał publiczne oświadczenie lub opublikował informacje, w których wskazał, że ten wskaźnik referencyjny nie odzwierciedla już danego rynku lub realiów gospodarczych; w przypadku wskaźnika referencyjnego wyznaczonego jako kluczowy w drodze aktu wykonawczego przyjętego zgodnie z art. 20 ust. 1 lit. a) lub c), właściwy organ powinien dokonać takiego ogłoszenia wyłącznie w przypadku, gdy po wykonaniu uprawnień określonych w art. 23, wskaźnik referencyjny nadal nie odzwierciedla danego rynku lub realiów gospodarczych;

- b) administrator tego wskaźnika referencyjnego lub osoba działająca w imieniu tego administratora wydał(a) publiczne oświadczenie lub opublikował(a) informacje, bądź wydano takie publiczne oświadczenie lub opublikowano takie informacje – w których wskazano, że administrator rozpocznie uporządkowaną likwidację tego wskaźnika referencyjnego lub że zaprzestanie opracowywania tego wskaźnika referencyjnego lub pewnych okresów jego zapadalności bądź pewnych walut dla których dany wskaźnik referencyjny jest obliczany na stałe lub na czas nieoznaczony, pod warunkiem że w chwili wydania oświadczenia lub publikacji informacji nie było żadnego następcy administratora, który miałby w dalszym ciągu opracowywać dany wskaźnik referencyjny;
- c) organ właściwy dla administratora tego wskaźnika referencyjnego lub podmiot, który wykonuje względem takiego administratora uprawnienia syndyka lub organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wydał publiczne oświadczenie lub opublikował informacje, w których wskazał, że ten administrator rozpocznie uporządkowaną likwidację wskaźnika referencyjnego lub zaprzestanie opracowywania tego wskaźnika referencyjnego lub pewnych okresów zapadalności bądź pewnych walut, dla których dany wskaźnik referencyjny jest obliczany, na stałe lub na czas nieoznaczony, pod warunkiem że w chwili wydania oświadczenia lub publikacji informacji nie było następcy administratora, który w dalszym ciągu opracowywałby ten wskaźnik referencyjny;

- d) właściwy organ dla administratora tego wskaźnika referencyjnego wycofuje lub zawiesza zezwolenie zgodnie z art. 35 lub uznanie zgodnie z art. 32 ust. 8 lub żąda cofnięcia zatwierdzenia zgodnie z art. 33 ust. 6, pod warunkiem że w chwili wycofania lub zawieszenia lub cofnięcia zatwierdzenia nie było następcy administratora, który w dalszym ciągu opracowywałby dany wskaźnik referencyjny, a jego administrator rozpocznie uporządkowaną likwidację tego wskaźnika referencyjnego lub zaprzestanie opracowywania tego wskaźnika referencyjnego lub pewnych okresów zapadalności bądź pewnych walut, w których dany wskaźnik referencyjny jest obliczany, na stałe lub na czas nieoznaczony.
3. Do celów ust. 2 niniejszego artykułu zamiennik wskaźnika referencyjnego zastępuje wszystkie odniesienia do tego wskaźnika referencyjnego w umowach i instrumentach finansowych, o których mowa w art. 23a, w przypadku gdy te umowy i instrumenty finansowe nie zawierają:
- a) klauzuli awaryjnej; lub
 - b) odpowiednich klauzul awaryjnych.
4. Do celów ust. 3 lit. b) klauzulę awaryjną uznaje się za nieodpowiednią w przypadku gdy:
- a) nie przewiduje ona trwałego zamiennika wskaźnika referencyjnego, którego opracowywania się zaprzestaje; lub

- b) jej stosowanie wymaga zgody osób trzecich, której nie uzyskano; lub
 - c) przewiduje zamiennik wskaźnika referencyjnego, który nie odzwierciedla już danego rynku lub realiów gospodarczych, które wskaźnik referencyjny, którego opracowywania się zaprzestaje miał mierzyć lub znacząco odbiega od tego rynku i tych realiów gospodarczych, a jej stosowanie zagroziłoby stabilności finansowej.
5. Zamiennik wskaźnika referencyjnego uzgodniony jako umowny wskaźnik alternatywny nie odzwierciedla już danego rynku lub realiów gospodarczych, które wskaźnik referencyjny, którego opracowywania się zaprzestaje miał mierzyć, lub znacząco odbiega od tego rynku i tych realiów gospodarczych i może mieć niekorzystny wpływ na stabilność finansową, jeżeli:
- a) zostało to stwierdzone przez właściwe organy krajowe na podstawie horyzontalnej oceny konkretnego rodzaju postanowień umownych przeprowadzonej na uzasadniony wniosek co najmniej jednej zainteresowanej strony, i po konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami;
 - b) po dokonaniu oceny zgodnie z lit. a) jedna ze stron umowy lub instrumentu finansowego zgłosiła sprzeciw wobec uzgodnionej umownie klauzuli awaryjnej co najmniej na trzy miesiące przed zaprzestaniem opracowywania wskaźnika referencyjnego; oraz

- c) po zgłoszeniu sprzeciwu zgodnie z lit. b) strony umowy lub instrumentu finansowego nie uzgodniły alternatywnego zamiennika wskaźnika referencyjnego co najmniej na jeden dzień roboczy przed zaprzestaniem opracowywania tego wskaźnika referencyjnego.
6. Do celów ust. 4 lit. c) właściwy organ krajowy bezzwłocznie informuje Komisję i ESMA o swej ocenie, o której mowa w ust. 5 lit. a). W sytuacji, gdy taka ocena mogłaby wpływać na podmioty w więcej niż jednym państwie członkowskim, właściwe organy takich państw członkowskich wspólnie dokonują oceny.
7. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ uprawniony do dokonania oceny, o której mowa w ust. 5 lit. a). Państwa członkowskie informują Komisję i ESMA o wyznaczeniu właściwych organów do dnia ... [sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].
8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu wyznaczenia jednego lub kilku zamienników wskaźnika referencyjnego zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 50 ust. 2, pod warunkiem wystąpienia któregokolwiek ze zdarzeń, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

9. Akt wykonawczy, o którym mowa w ust. 8, zawiera następujące elementy:
- a) zamiennik lub zamienniki wskaźnika referencyjnego;
 - b) korektę spreadu, w tym metodę ustalania takiej korekty spreadu, jaką należy zastosować do zamiennika wskaźnika referencyjnego, którego opracowywania się zaprzestaje w dniu zastąpienia dla poszczególnych okresów w celu uwzględnienia skutków zmiany lub przejścia z likwidowanego wskaźnika referencyjnego na jego zamiennik;
 - c) odpowiednie istotne zmiany dostosowawcze związane z zastosowaniem lub korzystaniem z zamiennika wskaźnika referencyjnego i w uzasadniony sposób niezbędne do celów zastosowania lub korzystania z tego zamiennika wskaźnika referencyjnego; oraz
 - d) datę rozpoczęcia stosowania danego zamiennika lub zamienników wskaźnika referencyjnego.
10. Przyjmując akt wykonawczy, o którym mowa w ust. 8, Komisja uwzględnia dostępne zalecenia dotyczące zamiennika wskaźnika referencyjnego, odpowiednich zmian dostosowawczych oraz korekty spreadu opracowane przez bank centralny właściwy dla obszaru walutowego, w którym dany wskaźnik referencyjny jest likwidowany, lub przez grupę roboczą ds. alternatywnych stóp referencyjnych działającą pod auspicjami organów publicznych lub przy banku centralnym. Przed przyjęciem aktu wykonawczego Komisja przeprowadza konsultacje publiczne i uwzględnia zalecenia innych odpowiednich zainteresowanych podmiotów, w tym organu właściwego dla danego administratora wskaźnika referencyjnego oraz ESMA.

11. Niezależnie od postanowień ust. 5 lit. c) niniejszego artykułu, zamiennik wskaźnika referencyjnego wyznaczony przez Komisję zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu nie ma zastosowania, jeżeli przed datą rozpoczęcia stosowania aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 8 niniejszego artykułu, lub po tej dacie, wszystkie strony umowy lub instrumentu finansowego, o których mowa w art. 23a, lub wymagana większość tych stron, uzgodniły zastosowanie innego zamiennika wskaźnika referencyjnego.

Artykuł 23c

Zastąpienie wskaźnika referencyjnego na mocy prawa krajowego

1. Krajowy właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę lub miejsce zamieszkania większość podmiotów przekazujących dane, może wyznaczyć jeden lub więcej zamienników wskaźnika referencyjnego, o którym mowa w art. 20 ust. 1 lit. b), pod warunkiem wystąpienia któregośkolwiek z następujących zdarzeń:
- a) organ właściwy dla administratora tego wskaźnika referencyjnego wydał publiczne oświadczenie lub opublikował informacje, w których wskazał ~~ogłosił~~ ^{ogłosił}, że ten wskaźnik referencyjny nie odzwierciedla już danego rynku lub realiów gospodarczych; właściwy organ powinien dokonać takiego ogłoszenia wyłącznie w przypadku, gdy, po wykonaniu uprawnień określonych w art. 23, wskaźnik referencyjny nadal nie odzwierciedla danego rynku lub realiów gospodarczych;

- b) administrator tego wskaźnika referencyjnego lub osoba działająca w imieniu tego administratora wydał(a) publiczne oświadczenie lub opublikował(a) informacje – bądź wydano takie publiczne oświadczenie lub opublikowano takie informacje – w których wskazano że ten administrator rozpocznie uporządkowaną likwidację tego wskaźnika referencyjnego lub zaprzestanie opracowywania tego wskaźnika referencyjnego lub pewnych okresów jego zapadalności bądź pewnych walut, dla których dany wskaźnik referencyjny jest obliczany, na stałe lub na czas nieoznaczony, pod warunkiem że w chwili wydania oświadczenia lub publikacji informacji nie było żadnego następcy administratora, który miałby w dalszym ciągu opracowywać ten wskaźnik referencyjny;
- c) organ właściwy dla administratora tego wskaźnika referencyjnego lub podmiot, który wykonuje względem takiego administratora uprawnienia syndyka lub organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wydał publiczne oświadczenie lub opublikował informacje, w których wskazał, że ten administrator rozpocznie uporządkowaną likwidację tego wskaźnika referencyjnego lub zaprzestanie opracowywania tego wskaźnika referencyjnego lub pewnych okresów zapadalności bądź pewnych walut, dla których dany wskaźnik referencyjny jest obliczany, na stałe lub na czas nieoznaczony, pod warunkiem że w chwili wydania oświadczenia lub publikacji informacji nie było żadnego następcy administratora, który miałby w dalszym ciągu opracowywać ten wskaźnik referencyjny; lub

- d) właściwy organ dla administratora tego wskaźnika referencyjnego wycofuje lub zawiesza zezwolenie administratora wskaźnika referencyjnego zgodnie z art. 35, pod warunkiem, że w chwili wycofania lub zawieszenia nie ma następcy administratora, który kontynuowałby opracowywanie takiego wskaźnika referencyjnego, a jego administrator rozpocznie uporządkowaną likwidację tego wskaźnika referencyjnego lub zaprzestanie opracowywania tego wskaźnika referencyjnego lub pewnych okresów zapadalności bądź pewnych walut, w których dany wskaźnik referencyjny jest obliczany, na stałe lub na czas nieoznaczony.
2. W przypadku gdy państwo członkowskie wyznaczy jeden lub więcej zamienników wskaźnika referencyjnego zgodnie z ust. 1, właściwy organ takiego państwa członkowskiego niezwłocznie powiadomi o tym Komisję i ESMA.
3. Zamiennik wskaźnika referencyjnego zastępuje wszystkie odniesienia do wskaźnika referencyjnego w umowach i instrumentach finansowych, o których mowa w art. 23a, o ile spełniono oba poniższe warunki:
- a) te umowy lub instrumenty finansowe zawierają odniesienie do wskaźnika referencyjnego, którego opracowywania zaprzestano w dniu rozpoczęcia stosowania przepisów prawa krajowego wyznaczających zamiennik wskaźnika referencyjnego; oraz
 - b) te umowy lub instrumenty finansowe nie zawierają żadnej klauzuli awaryjnej lub zawierają klauzulę awaryjną nie przewidującą trwałego zamiennika wskaźnika referencyjnego, którego opracowywania się zaprzestaje.

4. Zamiennik wskaźnika referencyjnego wyznaczony przez właściwy organ zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania, jeżeli, przed dniem rozpoczęcia stosowania odpowiedniego przepisu prawa krajowego lub po tym dniu, wszystkie strony umowy lub instrumentu finansowego, o których mowa w art. 23a, lub ich wymagana większość, uzgodniły zastosowanie innego zamiennika wskaźnika referencyjnego.”;

6) art. 28 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podmioty nadzorowane, inne niż administrator, o którym mowa w ust. 1, które stosują wskaźnik referencyjny, sporządzają na piśmie i zachowują rzetelne plany, określające działania, które podjęłyby na wypadek istotnej zmiany lub zaprzestania opracowywania danego wskaźnika referencyjnego. Jeżeli jest to możliwe i zasadne, plany takie wyznaczają jeden lub kilka alternatywnych wskaźników referencyjnych, do których można by się odnieść w celu zastąpienia wskaźników referencyjnych, których opracowywania zaprzestano, wskazując powody, dlaczego takie wskaźniki referencyjne mogłyby być odpowiednią alternatywą. Podmioty nadzorowane, na wniosek i bez zbędnej zwłoki, przekazują te plany i ich ewentualne aktualizacje odpowiedniemu właściwemu organowi oraz uwzględniają je w ich stosunkach umownych z klientami.”;

7) w art. 29 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Podmiot nadzorowany może również stosować zamiennik wskaźnika referencyjnego wyznaczony zgodnie z art. 23b lub 23c.”;

8) w art. 49 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2b. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 18a ust. 3 i art. 54 ust. 7, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 18a ust. 3 i art. 54 ust. 7, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6a. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 18a ust. 3 lub art. 54 ust. 7 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

9) art. 51 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. O ile Komisja nie przyjęła decyzji dotyczącej równoważności, o której mowa w art. 30 ust. 2 lub 3, administrator nie został uznany zgodnie z art. 32 lub wskaźnik referencyjny nie został zatwierdzony zgodnie z art. 33, podmioty nadzorowane mogą stosować w Unii wskaźnik referencyjny państwa trzeciego jedynie w instrumentach finansowych, umowach finansowych i do takich pomiarów wyników funduszu inwestycyjnego, które już zawierają odniesienie do tego wskaźnika referencyjnego w dniu 31 grudnia 2023 r., lub które dodały odniesienie do takiego wskaźnika referencyjnego przed tym dniem.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do wskaźników referencyjnych opracowywanych przez administratorów, którzy w okresie przejściowym przenoszą działalność z Unii do państwa trzeciego. Właściwy organ informuje ESMA zgodnie z art. 35. ESMA sporządza wykaz wskaźników referencyjnych państw trzecich, do których nie ma zastosowania akapit pierwszy.”;

10) art. 54 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

- „6. Do dnia 15 czerwca 2023 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące zakresu niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do dalszego stosowania przez podmioty nadzorowane wskaźników referencyjnych państw trzecich oraz potencjalnych braków w obecnych uregulowaniach. W sprawozdaniu tym poddana ocenie zostanie w szczególności potrzeba zmiany niniejszego rozporządzenia w celu ograniczenia jego zakresu do określonych kategorii wskaźników referencyjnych lub opracowywania wskaźników referencyjnych powszechnie stosowanych w Unii, a w stosownych przypadkach sprawozdaniu temu będzie towarzyszyć wniosek ustawodawczy.
7. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 49 do dnia 15 czerwca 2023 r. w celu przedłużenia okresu przejściowego, o którym mowa w art. 51 ust. 5, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2025 r., jeżeli w sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, wykazano, że w przeciwnym razie dalsze stosowanie w Unii niektórych wskaźników referencyjnych państw trzecich przez podmioty nadzorowane byłoby znacznie utrudnione lub że zagroziłoby stabilności finansowej.”.

Artykuł 2
Zmiana w rozporządzeniu (UE) 648/2012

Artykuł 13a rozporządzenia (UE) nr 648/2012 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13a

Zmiany w odziedziczonych kontraktach w celu wdrożenia reform wskaźników referencyjnych

1. Kontrahenci mogą nadal stosować procedury zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 11 ust. 3, obowiązujące w dniu ... [data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia zmieniającego] w odniesieniu do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nierozliczanych przez CCP, zawartych lub przedłużonych przed dniem, w którym obowiązek wprowadzenia procedur zarządzania ryzykiem zgodnie z art. 11 ust. 3 staje się skuteczny, jeżeli – po dniu [data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia zmieniającego] –kontrakty te są zmieniane lub przedłużane w wyłącznym celu zastąpienia wskaźnika referencyjnego lub wprowadzenia klauzuli awaryjnej w odniesieniu do dowolnego wskaźnika referencyjnego, do którego te kontrakty zawierają odniesienie.

2. Kontrakty zawarte lub przedłużone przed dniem, w którym obowiązek rozliczania staje się skuteczny zgodnie z art. 4, i które po dniu ... [data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia zmieniającego] są następnie zmieniane lub przedłużane w wyłącznym celu zastąpienia wskaźnika referencyjnego lub wprowadzenia klauzuli awaryjnej w odniesieniu do dowolnego wskaźnika referencyjnego, do którego te kontrakty zawierają odniesienie, nie podlegają z tego powodu obowiązkowi rozliczania, o którym mowa w art. 4.
3. Ust. 1 i 2 mają zastosowanie wyłącznie do kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, których zmiana lub przedłużenie:
- a) jest konieczne do celów zastąpienia wskaźnika referencyjnego w kontekście reformy wskaźników referencyjnych;
 - b) nie zmienia charakteru ekonomicznego ani czynnika ryzyka reprezentowanego przez odniesienie do wskaźnika referencyjnego w takim kontrakcie; oraz
 - c) nie obejmuje innych zmian warunków prawnych tego kontraktu, które nie odnoszą się do wskaźnika referencyjnego stosowanego jako odniesienie i w związku z tym potencjalnie zmieniają kontrakt w sposób, który w rzeczywistości należy uznać za nowy kontrakt.”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący
